

Θεόδωρος Τρύφων

πρόεδρος της
Πανελληνίας Ένωσης
Φαρμακοβιομηχανίας

Το ελληνικό φάρμακο δίνει λύσεις στην υγεία, προσφέρει στην κοινωνία και στηρίζει την ανάπτυξη

Η ελληνική φαρμακοβιομηχανία τα τελευταία χρόνια έχει υποστεί ένα επώδυνο για τις επιχειρήσεις και καταστροφικό για τα ελληνικά παραγόμενα φάρμακα πλήγμα. Αυτή η εξέλιξη προέκυψε από μια σειρά εσφαλμένων επιλογών που, σε καθεστώς κρίσης, πήραν χαρακτήρα επειγόντων, αποσπασματικών και δημοσιονομικού χαρακτήρα μέτρων, συνήθως οριζόντιων και άδικων.

Το φάρμακο αντιμετωπίστηκε σαν η εύκολη λύση αντιμετώπισης της δαπάνης υγείας. Ενώ όμως αποτελεί το 25% των συνολικών δαπανών υγείας, συμβάλλει τα τελευταία χρόνια, σε ποσοστό μεγαλύτερο του 50%, στον περιορισμό του σχετικού κόστους. Αυτό σημαίνει ότι έχει πληγεί επικίνδυνα η πρόσβαση των ασθενών στις αναγκαίες φαρμακευτικές θεραπείες, αφού η ανά κάτοικο δαπάνη είναι πλέον στην Ελλάδα 30% χαμηλότερη από τον μέσο όρο της Ευρώπης.

Σημαίνει όμως και κάτι άλλο: Η πολιτεία διαχειρίστηκε το όλο ζήτημα της φαρμακευτικής δαπάνης με ρυθμίσεις που έπληξαν το ελληνικό φάρμακο και ενίσχυσαν έμμεσα τα εισαγόμενα. Οι μειώσεις τιμών δεν εφαρμόστηκαν με βάση την αναλογική συμμετοχή κάθε κατηγορίας φαρμάκων στη συνολική δαπάνη, επιφυλάσσοντας ασύμμετρες επιβαρύνσεις στα φτηνά ελληνικά φάρμακα. Και προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι οι αρμόδιοι επικεντρώθηκαν σε υπερβολικές μειώσεις των τιμών των οικονομικών γενοσήμων. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα τέσσερα τελευταία χρόνια οι τιμές των ελληνικών φαρμάκων περικόπηκαν ως και 65%, ενώ η συμμετοχή τους στη φαρμακευτική δαπάνη δεν ξεπερνά το 18%. Η πρακτική αυτή οδηγεί στην αποδυνάμωση της ελληνικής βιομηχανίας και έχει ως αποτέλεσμα την υποκατάσταση πολλών ελληνικών φαρμάκων από ακριβά εισαγόμενα.

Η ανάγκη περιστολής της φαρμακευτικής δαπάνης αντιμετωπίστηκε μονοδιάστατα από την πολιτεία μέσω εξαντλητικών μειώ-

σεων στις τιμές των φαρμάκων. Στο πλαίσιο αυτό, φαίνεται πως καθυστέρησε η υλοποίηση διαρθρωτικών μέτρων, όπως η θέσπιση κατώτατων ορίων συνταγογράφησης γενοσήμων, η διεύρυνση και την αυστηροποίηση των θεραπευτικών πρωτοκόλλων, η οριοθέτηση της δαπάνης για τις φαρμακευτικές θεραπείες υψηλού κόστους, η θέσπιση κινήτρων σε γιατρούς και φαρμακοποιούς για την προώθηση των γενοσήμων και η αντιμετώπιση των καθυστερήσεων στην αδειοδότηση ελληνικών φαρμάκων (ενός φαινομένου που στρεβλώνει σήμερα τον ανταγωνισμό. Αυτά είναι μέτρα που, εφόσον υιοθετηθούν, θα ενισχύσουν το ελληνικό φάρμακο και θα περιορίσουν μεσομακροπρόθεσμα το κόστος της φαρμακευτικής δαπάνης).

Θεωρώ ότι, στο πλαίσιο του κλειστού προϋπολογισμού των δύο δισ., η πολιτεία οφείλει να υιοθετήσει μια εθνική πολιτική φαρμάκου, που θα αξιοποιεί την αναπτυξιακή δυναμική της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας, η οποία έχει επανειλημμένα τονιστεί από μελέτες του IOBE, του ΚΕΠΕ και της McKinsey. Άλλωστε, στην καρδιά της οικονομικής κρίσης, οι ελληνικές φαρμακοβιομηχανίες διατήρησαν και σε μερικές περιπτώσεις αύξησαν κατά πολύ το προσωπικό τους.

Το ελληνικό φάρμακο δεν αποτελεί συνιστώσα, αλλά συνισταμένη στην επίλυση του προβλήματος της φαρμακευτικής δαπάνης. Είναι επώνυμο, ποιοτικό, καινοτόμο, ασφαλές και οικονομικό. Αναγνωρίζεται και εξάγεται σε περισσότερες από 80 χώρες του κόσμου. Μπορεί να καλύψει σε χαμηλές τιμές το 70% των φαρμακευτικών αναγκών της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και πάνω από το 50% της νοσοκομειακής περίθαλψης. Στο πλαίσιο αυτό, η ελληνική φαρμακοβιομηχανία αποτελεί μια «ατμομηχανή» ανάπτυξης που προσφέρει ασφαλείς θεραπευτικές λύσεις στους ασθενείς, συμβάλλει στον περιορισμό της φαρμακευτικής δαπάνης και στηρίζει την απασχόληση.